

Дамян Дамянов

Черешовият топ

Огромен, недодялан, допотопен,
Умира бавно във музея топът.
От прах и съжаление умира!
Най-сетне го оставиха на мира!...
И днес клечи, епичен и трагичен,
С утехата, че бил е героичен,
С надеждата, че утре пак ще бъде.
И ето го: на бавна смърт осъден,
Сега със умиление си спомня
Как искал е империя огромна
С кантарени топузи да събаря...
Ще гръмне топът и ще падне царя!
Комична драма! И трагична драма!
Но вече Боримечката го няма!...
И няма ги апостолите гладни
Да му прошепнат: „Туркия ке падне!“,
И грош по грош те пак да отгладуват,
За да си купят оня блян бленуван,
Наречен „Свобода“, „Живот“ наречен...
... Живее топът грохнал, ала вечен.
И залезът във дулото му праща
Един алтън, със който се разплаща
За всичките похарчени грошове,
За всичките несчупени окови,
За нещо друго, страшно и велико...
... И аз го чувам как сега ми вика:
– Е, да! Измислихте оръдия свръхмощни:
ракетни, ядрени, не знам какви си още!
Но никой, никой мене не повтори!
Не бой се, българино, няма втори
Народ по-силен, по-могъщ от тебе!
Щом с мен можа робия да погребеш,
То значи като мен и ти си вечен!
И ти си клон, от моя дънер сечен!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7996>]